

lézacího soudu měla podle úmyslu obžalovaných vzejíti škoda, k poskytnutí zápůjčky, a jež právě vzhledem na bezcennost zástavy bylo způsobilé, mu škodu způsobiti. Podle toho byl by B. škodu utrpěl, ať nabyt nebo nenabyt platné právo zástavní k autu do zástavy mu nabízenému. Skutečnost, zda B. nabyt k autu platně právo zástavní čili nic, jest tudíž nezávažná a není zmatkem, že se nalézací soud touto otázkou nezabýval.

Naproti tomu jest stížnost v právu, pokud jde o druhou jí vytknutou skutečnost, že stěžovatel, o němž vyšlo při hlavním přelíčení na jevo, že jest majitelem domu a schopným platiti, se B-ovi zaručoval za dluh M-ův. Tu záleží na tom, zda se zaručení stalo platně (§ 1346 odst. 2 obč. zák.) a, pak-li ne, zda obžalovaní alespoň byli subjektivně přesvědčeni, že stěžovatel svým záručním prohlášením jest zavázán k zaplacení zápůjčky, kdyby M. ji nesplatil, či zda obžalovaní, jsouce si vědomi neplatnosti, chtěli zaručením, jehož neplatnost B. nepoznal, pohnouti ho k tomu, by M-ovi poskytl zápůjčku. Neboť, kdyby se byl stěžovatel zaručil za M-e, jsa přesvědčen, že jest tím zavázán k náhradě případné škody a že je s to ji nahraditi, byla by tato skutečnost závažnou pro závěr soudu, zda stěžovatel, třebaže vědomě přispěl k tomu, by B. byl o majetkových poměrech M-ových uveden v omyl a omylem tím pohnut k tomu, by mu poskytl zápůjčku, jednal v úmyslu, B-ovi způsobiti škodu. To platí i o obžalovaném M-ovi, kdyby byl závazek stěžovatelův pokládal za platný. Bylo tudíž vyhověti zmateční stížnosti a rozsudek zrušiti ohledně stěžovatele jako zmatečný podle § 281 čís. 5 tr. ř., aniž bylo třeba zabývati se dalšími zmatky stížností uplatňovanými, a to již při neveřejné poradě o zmateční stížnosti za souhlasu generální prokuratury podle § 5 nov. k tr. ř. čís. 3/1878 ř. zák. Poněvadž, jak řečeno, tento důvod zmatečnosti prospívá i obžalovanému Rudolfu M-ovi, který zmateční stížnost nepodal, bylo podle § 290 tr. ř. zrušiti rozsudek i ohledně obžalovaného Rudolfa M-e jako zmatečný ve výroku o jeho vině v onom směru a v důsledku toho i ve výroku o trestu a v dalších výrocích s tím souvisejících, a věc vrátiti soudu své stolice k novému projednání v rozsahu zrušení.

Čís. 3624.

Z ustanovení § 93 tr. zák. ve spojení s ustanovením § 2 g) tr. zák. vyplývá, že jest každému volno zadržeti beztrestně osobu, o níž má důvodné podezření neb aspoň důvodně se domnívá je míti, že jde o zločince neb o člověka škodlivého nebo nebezpečného, najmě jeho právním statkům.

Domnívá-li se pachatel (§ 1 odst. 2 zák. o útisku), že má právo vynutiti na osobě zadrževší jeho otce pro odůvodněné podezření z krádeže na jejím poli, by upustila od jeho předvedení ke starostovi, věda o onom důvodu zadržení, jde o neznalost trestního zákona (§ 93 ve spojení s § 2 g) tr. zák.) a tudíž o omyl právní (§ 3, 233 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 17. října 1929, Zm I 264/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-
měřicích ze dne 7. března 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným
přečinem útisku podle § 1 (2 odst. 2) zákona ze dne 12. srpna 1921,
čís. 309 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. S hlediska důvodu čís. 5 vytýká napadenému rozsudku vnitřní rozpor, jež spatřuje v tom, že soud jednak zjišťuje, že se stěžovatel a jeho otec Bernhard W. nedopustili krádeže jim za vinu kladené, že se totiž v noci na 10. července 1928 nedaleko Ř. pokusili odciziti Václavu P-ovi s pole zelenou píci v ceně nejméně 5 Kč, a že je proto v tomto směru z obžaloby zprostil, jednak však přiznává Václavu P-ovi právo k předvedení Bernharda W-a k obecnímu starostovi pro podezření z krádeže a odsoudil stěžovatele pro přečin útisku proto, že téže noci hrozil Václavu P-ovi újmou na těle, chtěje tím bezprávně na něm vynutiti, by nepředvedl jeho otce k starostovi pro důvodné podezření z pokusu krádeže. S hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. zastává stěžovatel názor, že, nedopustili-li se stěžovatel a jeho otec krádeže jim za vinu kladené, nebyl Václav P. oprávněn pozastaviti otce, Bernharda W-a, a předváděti ho k starostovi, a že bylo proto nejen právem, nýbrž i povinností stěžovatelovou zastati se svého otce a brániti ho proti bezprávnému útoku Václava P-a, takže v jeho činu nelze spatřovati skutkovou podstatu přečinu útisku, jenž předpokládá »bezprávný nátlak na cizí vůli«. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. Mýlným jest především názor stěžovatelův, že Václav P. nebyl vůbec oprávněn pozastaviti otce stěžovatelova, Bernharda W-a, an nalézací soud zjistil, že se obžalovaní krádeže jim za vinu kladené vůbec nedopustili. Jest tu především zdůrazniti, že nalézací soud sprostil obžalovaného z přestupku krádeže nikoliv z toho důvodu, že byla prokázána jejich nevina, nýbrž jen proto, poněvadž nenabyl úplného přesvědčení o jejich vině, tedy pro nedostatek důkazů. Než na tom vůbec ani nesejde. Vždyť z ustanovení § 93 tr. zák. ve spojení s ustanovením § 2 písm. g) tr. zák. vyplývá jasně, že jest každému volno, zadržeti beztrestně osobu, o níž má důvodné podezření neb aspoň důvodně se domnívá je míti, že jde o zločince aneb o člověka škodlivého nebo nebezpečného, najmě jeho vlastním právním statkům. Že však P. za takového člověka mohl pokládati oba obžalované, soud prvé stolice dostatečně zjišťuje a nepochybil proto, přivnav P-ovi právo zadržeti Bernharda W-a pro toto důvodné podezření. Soud však také, třebas ne výslovně, přece dosti jasně zjišťuje, že si byl stěžovatel vědom, že P. chce předvésti jeho otce k starostovi pro odůvodněné podezření z krádeže na jeho poli, a zjišťuje dále, že úmysl obžalovaného čelil k tomu, by toto předvedení jeho otce, P-em z krádeže píce důvodně podezříváného, zabránil. Tím vyloučena jest i správnost dalšího tvrzení zmateční stížnosti, že obžalovaný po-

užil násilí, by vynutil na P-ovi opomenutí, na něž měl nebo se domníval míti právo. K tomu se podotýká, že, i kdyby se byl domníval, že má právo vynutiti na P-ovi, by upustil od předvedení jeho otce k starostovi, věda, že P. tak činí pro důvodné podezření z krádeže na jeho poli, šlo by jen o neznalost trestního zákona (§ 93 ve spojení s § 2 g) tr. zák.), o omyl právní, který podle § 3 (§ 233) tr. zák. nikoho neomlouvá a poukazuje se v této příčině na důslednou judikaturu zrušovacího soudu ohledně osob, jež jsouce stíhány stráží pro podezření z trestného činu, brání se násilím osobám, které chtějí býti nápomocny stráží při zadržení stíhaného. Důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. není tedy opodstatněn.

Čís. 3625.

Podstatným znakem přečinu proti zákonu o ochraně známek jest, že použitím známky, která jest ve hmotném poměru ke zboží neb obalu, přivoděn byl účinek zákonem zapovězený.

Bylo-li zboží označeno jen slovy jako zboží chráněné známkou, mohla by přijíti v úvahu jen skutková podstata přečinu nekalé soutěže.

Žalobní právo vzniká z toho kterého závadného útoku pro dotčeného vždy zvláště a od tohoto okamžiku jednotlivého zásahu, jest také zvláště pro každý případ počítati šestinedělní lhůtu k podání stíhacího návrhu.

(Rozh. ze dne 17. října 1929, Zm I 563/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 12. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 29 zákona z 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. a podle §§ 23 a 24 zák. ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4, 5 a 9 b) § 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Pokud se týče výtky stížnosti, opřené o důvod zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř., budiž podotčeno toto: Obžalovaný byl uznán vinným přečiny podle §§ 23 a 24 zákona na ochranu známek a § 29 zákona o nekalé soutěži pro činy spáchané »v době od 21. února 1928 až do poslední doby«, tedy, an se tu rozsudek přimyká doslovu spisu obžalovacího, zřejmě až do »26. listopadu 1928«, kteréhožto dne byla podána obžaloba. V rozsudku se zjišťuje jen konkrétní případ z 22. září 1928, v kterýžto den kupovala Aloisie R-ová koření, jež jí bylo nalito v krámě z velké láhve, označené vignetami firmy Maggi, a případ z 16. října 1928, kteréhožto dne nalito bylo Anně M-ové a ještě jedné paní koření, ovšem v zadní místnosti. Uváží-li se, že podstatným znakem přečinu proti zákonu